

[Handelsministeren.]

som hejse som et ideal foran os den fordeling, som ville have eksisteret, om der ingen importregulering var. Der er derfor, som jeg siden skal komme nærmere ind på, i det nye forslag udtrykkelig nævnt, både at der skal være adgang for nyimportører, og at der skal være adgang til at udelukke importører, som ikke længere er effektive handlende inden for branchen.

Svarende til, at denne lovs hovedopgave i de første 7-8 år af sin eksistens var at regulere indførslen af valutariske grunde, hed den administrative institution valutakontoret, senere ændret til valutacentralen. Derefter blev den i 1940 omdøbt til direktoratet for vareforsyning, hvilket på sin side svarede til de nye opgaver, der blev tillagt den under krigen. Jeg tillægger i og for sig ikke spørgsmålet om, hvad institutionen kaldes, nogen større betydning, men det er nærliggende at tænke sig, at man nu, da lovforslagets titel og indhold markerer, at man er vendt tilbage til 1930ernes problemstilling, også markerer dette ved at give institutionen en betegnelse, der bedre svarer til, hvad der nu foregår.

Der har i den senere tid gentagne gange været tanker fremme om, at varedirektoratet skulle omorganiseres. Det vigtigste kan imidlertid ikke være institutionens organisatoriske former, men derimod det arbejde, der udføres i den. Det er mit håb, at ligesom det hidtil er gået sådan, at udviklingen fra krigstidens år til fredstidens og udviklingen fra stor importregulering til mere begrænset importregulering har kunnet reducere varedirektoratets personale væsentligt, vil dette kunne fortsætte. Jeg kan nævne, at varedirektoratet nu har knap 400 ansatte, hvilket er ca. 10 pct. færre end for et år siden, og det er muligt, at en yderligere reduktion af dets opgaver i løbet af den kommende tid vil kunne føre til en reduktion af lignende størrelsesorden; men det er også klart, at så længe en regulering af importen finder sted, så længe må der også i varedirektoratet, eller hvad det nu kommer til at hedde, være tilstrækkeligt personale til, at opgaverne kan løses og løses forsvarligt. Når man for nogen tid siden i dele af pressen kunne læse om, hvor meget personalet ville blive reduceret i løbet af den

nærmeste tid, er disse oplysninger urigtige, og de er ikke inspireret fra min side.

Der arbejdes fortsat på at gennemføre en liberalisering; en del er nået på dette område, men det er klart, at vor anstrengte valutariske stilling og de forestående internationale drøftelser om markedsplanerne ikke gør det ønskeligt at køre så hurtigt frem ad denne vej, at vi bagefter kommer til at fortryde. Det kan heller ikke være nogen opgave at genere dansk beskæftigelse, uden at der på andre områder vindes klare fordele.

Min konklusion er derfor, at vi i dag er i stand til at undvære en væsentlig del af de bemyndigelser, der fandtes i den gamle vareforsyningslov, og som vedrører vareforsyning og erhvervsøkonomiske foranstaltninger, medens vi endnu i nogen tid må have en valutalov.

Ud over de motiver til ændring af lovgivningen, jeg allerede har givet udtryk for, har jeg ved udarbejdelsen lagt stor vægt på, at loven blev så tydelig og så forenklet som muligt. Jeg håber, det høje ting må finde, at disse bestræbelser er lykkedes.

Jeg vil herefter gå over til at redegøre for nogle enkeltheder i forslaget til lov om valutaforhold m. v.

Ud fra ønsket om at tilpasse loven til den stedfundne udvikling og tilvejebringe større klarhed er vareforsyningslovens § 1 — den såkaldte formålsparagraf — ikke medtaget i lovforslaget. I formålsparagraffen tales der om bemyndigelse til at træffe de af de herskende ekstraordinære forhold nødvendiggjorte foranstaltninger og om at tilstræbe en tilbagevenden til normale forhold; det er vendinger, som var relevante i 1948, da formålsparagraffen kom ind i vareforsyningsloven, men de er det ikke i dag. Også opregningen i formålsparagraffens stk. 1 af de formål, der skal forfølges med de i henhold til loven truffene foranstaltninger, er i dag misvisende, bortset naturligvis fra det valutariske formål. Endvidere er angivelsen i paragraffens stk. 2 af de hensyn, der skal iagttages ved iværksættelse af de pågældende foranstaltninger, mindre klar.

At formålsparagraffen ikke er videreført i lovforslaget, betyder imidlertid ikke, at de traditionelle bemyndigelser til regulerende foranstaltninger af erhvervsøkonomisk karakter nu skal være uden begrænsninger.